

Skatteministeriet

7. januar 2019
J.nr. 2018-8558

Til Folketinget – Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 178 af 12. december 2018 (alm. del). Spørgsmålet er stillet efter ønske fra Rune Lund (EL).

Karsten Lauritzen

/ Claus F. Houmann

Spørgsmål

Ministeren bedes i forlængelse af svar på SAU alm. del – spørgsmål 118, hvoraf det fremgår ”Derfor vil det ud fra et skattefagligt og samfundsøkonomisk synspunkt være fornuftigt at sikre, at endnu færre danskere betaler topskat fremover” bekræfte, at det er et politisk spørgsmål, hvor topskattegrænsen skal ligge, og at der ikke findes skattefaglige argumenter for at foretrække ét niveau frem for et andet.

Svar

Indkomstskatternes primære formål er at bidrage til at finansiere de offentlige udgifter. Indretningen af skattesystemet – og niveauet for topskatten – har imidlertid også en række afledte virkninger på personers adfærd, herunder blandt andet beslutningen om, hvor meget man ønsker at arbejde.

Der er teoretisk og empirisk belæg for, at en høj skat på arbejdsindkomst reducerer det samlede arbejdsudbud og dermed beskæftigelse i samfundet. Niveauet og indretningen af indkomstskatterne kan dermed have en række velstandsmæssige omkostninger i form af lavere beskæftigelse og produktion.

Typisk vil progressive skatter – såsom topskatten – have større afledte, negative effekter på arbejdsudbuddet og velstanden end proportionale skatter, som fx bundskatten. Eksempelvis skønnes den såkaldte *selvfinansieringsgrad* ved en umiddelbar lempelse af topskattegrænsen på 1 mia. kr. at være godt fire gange højere end en tilsvarende lempelse af bundskattesatsen, jf. *kapitel 3 i Skatteøkonomisk Redegørelse 2017*. Selvfinansieringsgraden angiver, hvor stor en andel af mindreprovenuet (opgjort efter tilbageløb) fra en skattelempelse, der skønnes at ”komme tilbage til statskassen” via adfærdsvirkninger i form af øget arbejdsudbud mv. En høj selvfinansieringsgrad betyder med andre ord, at en skattelempelse i relativt stort omfang ”finansierer sig selv” gennem afledte adfærdsvirkninger, som øger den økonomiske velstand i samfundet.

Det er således teoretisk og empirisk belæg for, at det vil øge den økonomiske velstand i samfundet at forhøje topskattegrænsen – og det vil øge den økonomiske velstand mere, end hvis samme provenu eksempelvis anvendes på at lempe bundskattesatsen. Men det er naturligvis i sidste ende en politisk beslutning, hvor topskattegrænsen skal ligge.